

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง
ฉบับที่ ๖ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๖

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอแนะนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย
ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

ละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร

เรื่องคำที่ ๖๑๑๐๑๘๗ เรื่องแดงที่ ๐๐๗๑๑๖๒

ผลคำวินิจฉัย ยกอุทธรณ์ การดำเนินการทางวินัย ต้นสังกัดดำเนินการเอง

คำว่าเหตุอันสมควรที่จะนำมาอ้างกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการนั้น ต้องพิจารณาจากสาเหตุของการละทิ้ง
ว่าเป็นสาเหตุที่มีเหตุผลความจำเป็นถึงขนาดที่จะต้องละทิ้งหรือไม่ และต้องไม่ใช่เหตุผลเกี่ยวกับธุระส่วนตัว
การที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า สาเหตุที่ละทิ้งหน้าที่ราชการเพราะมีอาการป่วย นั้น จากข้อเท็จจริงผู้อุทธรณ์ละทิ้งหน้าที่ราชการ
ต่อเนื่องกันถึงสี่สิบวัน แต่ผู้อุทธรณ์ไม่ไปพบแพทย์ ส่อให้เห็นพิรุธว่าในช่วงวันดังกล่าวผู้อุทธรณ์ไม่ได้ป่วยจริง
ส่วนใบรับรองแพทย์ที่ผู้อุทธรณ์นำมายืนยัน แพทย์ได้ออกให้ก่อนเกิดเหตุเป็นเวลา ๙ เดือน อีกทั้งใบรับรองแพทย์
ฉบับหนึ่งระบุว่าให้พักรักษาตัว ๑ วัน ส่วนอีกฉบับหนึ่งไม่ได้ระบุว่าให้ลาพักรักษาตัว แสดงว่าอาการป่วยของผู้อุทธรณ์
ไม่ได้รุนแรงถึงขนาดทำให้ไม่สามารถปฏิบัติราชการได้เป็นเวลาหลายวัน เมื่อไม่ปรากฏเหตุอันจำเป็นอื่นใดทำให้
ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถมาปฏิบัติราชการในวันดังกล่าวได้ การละทิ้งหน้าที่ราชการของผู้อุทธรณ์จึงเป็นไปโดย
ไม่มีเหตุอันสมควร

ข้อเท็จจริง

เมื่อครั้งที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์ ผู้อุทธรณ์ไม่ไปปฏิบัติหน้าที่
ราชการในวันที่ ๒๐-๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๙ เมื่อกลับมาปฏิบัติหน้าที่ได้ยื่นใบรับรองแพทย์ของคลินิกแห่งหนึ่ง
ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๙ ซึ่งแพทย์ได้วินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์เป็นโรคปวดเส้นโลหิตสูงและความดันในสมอง
สมควรพัก ๑ วัน และแนบใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลศรีธัญญา ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ ซึ่งแพทย์
วินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคทางสมอง ต่อมาในระหว่างวันที่ ๘-๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติราชการ
โดยไม่ทราบสาเหตุ ผู้บังคับบัญชาขอมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบที่บ้านพักแล้วไม่พบตัวผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด
อธิบดีกรมราชทัณฑ์จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้อุทธรณ์ กรณีไม่มาปฏิบัติ
ราชการในวันที่ ๘-๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ต่อมาเมื่อคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ
ติดต่อกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว อ้างว่าสาเหตุที่ไม่ไป
ปฏิบัติราชการเนื่องจากปวดศีรษะจากอาการเครียดและมีอาการป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูงและโรคทางสมอง
จากการที่ถูกย้ายงานทำให้มีรายได้ไม่เพียงพอจนเดือดร้อน จึงพักรักษาตัวตามลำพัง

คำวินิจฉัย...

คำวินิจฉัย

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างวันที่ ๘-๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐ เป็นกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการต่อเนื่องกันยี่สิบวัน ซึ่งหากผู้อุทธรณ์มีอาการป่วยจริงย่อมต้องไปพบแพทย์ เพื่อทำการรักษา แต่ผู้อุทธรณ์ไม่ไปพบแพทย์จึงไม่มีใบรับรองแพทย์มายืนยัน ส่อให้เห็นพิรุธว่าในช่วงวันดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ป่วยจริง ประกอบกับใบรับรองแพทย์ของคลินิกและโรงพยาบาลศรีธัญญา แพทย์ได้ออกรับรอง ให้แก่ผู้อุทธรณ์เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๙ และวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นระยะเวลาก่อนเกิดเหตุ เป็นเวลา ๙ เดือน จึงไม่อาจนำมาเป็นพยานหลักฐานยืนยันได้ว่าในช่วงดังกล่าวผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติราชการ เพราะมีอาการป่วยด้วยโรคดังกล่าวจริง อีกทั้งใบรับรองแพทย์ของคลินิกระบุว่าให้พักรักษาตัว ๑ วัน ส่วนของ โรงพยาบาลศรีธัญญาไม่ได้ระบุว่าให้ลาพักรักษาตัว แสดงว่าอาการป่วยของผู้อุทธรณ์ไม่ได้รุนแรงถึงขนาดทำให้ ไม่สามารถมาปฏิบัติราชการได้เป็นเวลาหลายวัน นอกจากนั้น เมื่อแพทย์โรงพยาบาลศรีธัญญาได้นัดให้ผู้อุทธรณ์ไปพบ ผู้อุทธรณ์ก็ไม่ไปพบตามนัด จนระยะเวลาล่วงเลยมาเป็นเวลา ๙ เดือน ประกอบกับเมื่อไม่ปรากฏเหตุอันจำเป็นอื่นใด ทำให้ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถปฏิบัติราชการในวันดังกล่าวได้ การละทิ้งหน้าที่ราชการของผู้อุทธรณ์จึงเป็นไปโดยไม่มีเหตุ อันสมควรและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การลงโทษปลดออกจากราชการเหมาะสมแก่กรณีการกระทำผิดแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์